

Використання сучасних підходів до управління ресурсами забезпечує підприємствам низку важливих переваг. По перше, це підвищення ефективності використання ресурсів та зменшення витрат виробництва. По друге, впровадження принципів сталого розвитку сприяє формуванню позитивного іміджу підприємства та підвищенню довіри з боку споживачів і партнерів[4].

Отже, сталий розвиток бізнесу є важливим напрямом розвитку сучасної економіки. Він передбачає ефективне управління ресурсами, впровадження інноваційних технологій та дотримання принципів соціальної та екологічної відповідальності. Застосування сучасних підходів до управління ресурсами сприяє підвищенню ефективності діяльності підприємств, зміцненню їх конкурентних позицій на ринку та забезпеченню довгострокового розвитку[1].

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Організація Об'єднаних Націй. Порядок денний у сфері сталого розвитку до 2030 року. URL: <https://sdgs.un.org/2030agenda>
2. Європейська Комісія. План дій щодо циркулярної економіки. URL: https://environment.ec.europa.eu/strategy/circular-economy-action-plan_en
3. Національна доповідь «Цілі сталого розвитку: Україна» / Міністерство економічного розвитку і торгівлі України. Київ, 2017. 174 с. URL: <https://www.ua.undp.org/content/ukraine/uk/home/library/sustainable-development-report.html>
4. Швидка О. П. Сталий розвиток і бізнес-моделі: інтеграція екологічних та соціальних аспектів 2024, 9 с. URL: https://www.researchgate.net/publication/387546482_SUSTAINABLE_DEVELOPMENT_AND_BUSINESS_MODELS_INTEGRATION_OF_ENVIRONMENTAL_AND_SOCIAL_ASPECTS

УДК: 338:35:355.02(477)

ДУШЕНКО Ю.І., студентка 2 курсу
Науковий керівник – **ОДНОРОГ М.А.**, канд. екон. наук
Білоцерківський національний аграрний університет

ЕКОНОМІЧНІ ЗАСАДИ ДЕРЖАВНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ В СИСТЕМІ УПРАВЛІННЯ ОБОРОННИМИ РЕСУРСАМИ УКРАЇНИ

Дослідженні ролі державного менеджменту в системі управління оборонними ресурсами, визначено його основні функції, інструменти та механізми впливу на ефективність використання ресурсного потенціалу оборонної сфери в умовах сучасних безпекових викликів.

Ключові слова: державний менеджмент, оборонні ресурси, інновації, стратегічне планування, оперативне планування, воєнно-економічна безпека.

Воєнно-економічна безпека України в сучасних умовах є ключовим чинником національної стабільності, особливо в контексті воєнного стану, що значно ускладнює традиційні підходи до її забезпечення. Воєнний конфлікт створює нові виклики, що мають як безпосередній вплив на економічні процеси, так і довготривалі наслідки для розвитку держави. Протистояння вимагає комплексного підходу, який поєднує військові, політичні та економічні стратегії для мінімізації загроз. Важливо відзначити, що воєнно-економічна безпека не обмежується лише внутрішніми аспектами, а також передбачає зовнішньо-економічні ризики, зокрема вплив світових економічних тенденцій. У цьому контексті актуальним є врахування міжрегіонального співробітництва, що може посилити стійкість економіки. Аналіз сучасних загроз показує необхідність адаптації методологічних підходів до нових реалій воєнного часу.

Фінансова безпека України традиційно розглядається як одна з базових складових економічної безпеки, яка забезпечує стабільність функціонування економічної системи в цілому. Особливої актуальності цей аспект набуває в умовах воєнного конфлікту, де державні фінансові ресурси перебувають під значним тиском. Важливою складовою є прогнозування джерел фінансових ризиків, що дозволяє завчасно розробляти заходи реагування. Одночасно впровадження сучасних інформаційних технологій сприяє більш

оперативному моніторингу та аналізу загроз. Дослідження також підкреслюють роль системи державного управління у підтримці фінансової безпеки, особливо в кризових ситуаціях. Отже, інтеграція фінансової безпеки у загальну систему національної безпеки залишається пріоритетом державної політики.

Державний менеджмент у країні включає стратегічне та оперативне планування як у плановому порядку, так і для особливих випадків, а також безпосереднє управління військами у бойовій обстановці. Він виступає ключовим інструментом забезпечення національної безпеки та обороноздатності держави, оскільки дозволяє своєчасно реагувати на зовнішні й внутрішні загрози. Метою державного менеджменту в системі управління оборонними ресурсами є планування розвитку збройних сил, яке передбачає реалізацію комплексу взаємопов'язаних процесів, спрямованих на підвищення ефективності функціонування оборонного сектору.

Рис. 1. Головні складові оборонного планування [1, с. 44].

Зокрема здатність держав відстоювати свою територіальну цілісність та національну безпеку залежить від рівня їх оборонного потенціалу. Важливим елементом у системі національної безпеки є державне управління економічною безпекою, що ґрунтується на теоретичних засадах і практичних інструментах. Ефективне управління потребує чіткого визначення пріоритетів, системи моніторингу і аналізу загроз. Також потрібно інтегрувати різні рівні управління – від місцевого до державного – для координації дій у сфері безпеки. Крім того, важливо враховувати специфіку воєнного стану, що змінює пріоритети та структуру управління. Адміністративні механізми мають бути гнучкими і швидко адаптуватися до змінної ситуації. Це дозволить своєчасно реагувати на нові виклики та мінімізувати їхній вплив.

Як зазначає В. Сироватко, аналіз військових і економічних загроз свідчить про необхідність розвитку системи оборонних ресурсів, що є важливою складовою забезпечення воєнної безпеки. Сучасні підходи до управління ресурсами передбачають їх ефективне розподілення та раціональне використання в умовах обмеженості. Особливо важливою є прозорість та контроль над використанням ресурсів для запобігання корупційним ризикам [3, с. 405]. І. Горбулін підкреслює, що воєнно-економічна безпека в таких умовах не може бути забезпечена без чіткого планування і координації оборонних зусиль. Відповідні механізми мають передбачати оцінку ефективності та постійне оновлення планів. Такий системний підхід дозволить зберегти баланс між військовими потребами та воєнно-економічною стабільністю [2, с. 286].

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Букур-Марку Г., Флурі Ф., Тагарев Т. Оборонний менеджмент: ознайомлення. Київ: Центр дослідження армії, конверсії та роззброєння; Defense Express Group, 2009. 219 с.

2. Гаврилук І. Аналіз наявних підходів до оцінювання та прогнозування рівня військово-економічної безпеки держави: закордонний та вітчизняний досвід // *Military science*. 2025. 186–200 с.

3. Сироватко В. Адаптація оборонного потенціалу до нових викликів сучасної війни: уроки для України // *Вісник Львівського університету*. 2025. 405–417 с.

УДК: 330.341.1:004.67:005.591.4

КРАВЧЕНКО О.М., студентка 4 курсу

Науковий керівник – **ОДНОРОГ М.А.**, канд. екон. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

ІННОВАЦІЙНІ ПІДХОДИ ДО ФОРМУВАННЯ БІЗНЕС-МОДЕЛІ ПІДПРИЄМСТВА В УМОВАХ ЦИФРОВОЇ ТРАНСФОРМАЦІЇ ЕКОНОМІКИ

Досліджено теоретико-методичні засади формування бізнес-моделі підприємства в умовах цифрової трансформації економіки. Обґрунтовано сутність інноваційних підходів до проектування та трансформації бізнес-моделі з урахуванням цифровізації бізнес-процесів.

Ключові слова: бізнес-модель, цифрова трансформація, інновації, цифровізація, платформна економіка, конкурентоспроможність, екосистема бізнесу.

Глобальні процеси цифрової трансформації економіки змінюють характер конкуренції, структуру ринків і механізми створення вартості. Розвиток інформаційно-комунікаційних технологій, хмарних сервісів, великих даних (Big Data), штучного інтелекту та цифрових платформ спричиняє формування нових форматів взаємодії між виробниками, споживачами та партнерами. У таких умовах традиційні бізнес-моделі підприємств часто виявляються неефективними або втрачають конкурентні переваги.

Цифрова трансформація вимагає від підприємств не лише модернізації окремих процесів, а комплексного переосмислення логіки функціонування бізнесу. Саме бізнес-модель стає центральним елементом стратегічного управління, оскільки визначає способи створення, доставки та монетизації цінності. Відтак актуальним є дослідження інноваційних підходів до формування бізнес-моделі підприємства в умовах цифрової економіки [1, с. 65].

Бізнес-модель підприємства відображає логіку створення, пропонування та отримання цінності. У традиційному розумінні вона описує, яким чином підприємство формує продукт або послугу, яким сегментам споживачів її пропонує та за рахунок яких механізмів отримує прибуток.

В умовах цифрової економіки змінюється характер ключових ресурсів – ними стають інформація, дані, цифрові платформи, програмне забезпечення та інтелектуальний капітал. Зростає роль нематеріальних активів і мережевих ефектів. Бізнес-модель набуває динамічного характеру, оскільки повинна постійно адаптуватися до технологічних змін і трансформацій споживчих потреб [2, с. 40].

Інноваційні підходи до формування бізнес-моделі підприємства в умовах цифрової трансформації доцільно систематизувати за такими напрямками:

1. Цифровізація ціннісної пропозиції.

Підприємства створюють цифрові продукти, інтегрують онлайн-сервіси, впроваджують персоналізацію на основі аналізу даних. Формується концепція «розумного продукту», що поєднує фізичний товар із цифровими сервісами.

2. Платформізація бізнесу.

Поширення цифрових платформ забезпечує створення багатосторонніх ринків, де підприємство виступає посередником між різними групами користувачів. Платформна модель дозволяє масштабувати діяльність без пропорційного зростання витрат.